



עפ"א 15711/09/19 - ועדה מקומית לתכנון חדרה נגד משה עבדו

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 15711-09-19 ועדה מקומית לתכנון חדרה נ' עבדו

בפני	כבוד השופט נאסר ג'השאן
מערערת	ועדה מקומית לתכנון חדרה
נגד	
משיב	משה עבדו

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה מיום 25.6.19 בתיק תו"ב 43863-04-18 (כבוד השופט ר' סגל מוהר), לפיה החליט בית משפט קמא לבטל את כתב האישום שהוגש כנגד המשיב, וזאת מבלי לזכותו בדיון.

2. כנגד המשיב הוגש לבית משפט קמא כתב אישום המייחס לו עבירת אי קיום צו בית משפט בניגוד לסעיף 210 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה - 1965 (להלן: "**החוק**") בנוסחו לפני תיקון 116 ואי קיום צו החל מיום 25.10.17 (דהיינו, מיום כניסת תיקון 116 לתוקף), בניגוד לסעיף 246 לחוק.

3. עפ"י עובדות כתב האישום, ביום 30.5.00 הורשע המשיב במסגרת תיק פלילי 3941/98 (להלן: "**ההליך המקורי**") בבית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה בגין עבירות בנייה הכוללות בניית עמודי בטון ובלוקים בתוספת לקומה א' בבית מגורים משותף בשטח של כ- 450 מ"ר ובניית גרם מדרגות מבטון לצורך עלייה לקומה א'. במסגרת גזר הדין מיום 30.5.00 (להלן: "**גזר הדין המקורי**") הוטלו על המשיב קנס, חתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירות דומות וכן נצטווה להרוס את התוספת בתוך 12 חודשים. ביום 12.9.16, הורשע הנאשם בתיק עמ"ק 1184/05 (להלן: "**ההליך השני**") בבית משפט לעניינים מקומיים חדרה בעבירת אי ביצוע צו בניגוד לסעיף 210 לחוק. נטען כי ביום 10.2.12 נמצא כי הנאשם לא קיים האמור בגזר הדין כאשר למבנה שהוקם לא הוצא היתר.

4. המשיב הגיש בקשה לבטל את כתב האישום מחמת אכיפה בררנית או שיהוי באכיפה.

5. בדיון שהתקיים ביום 18.12.18 העלה המשיב טענתו, כי יש לבטל את כתב האישום בגין שיהוי באכיפה ובגין אכיפה בררנית. לאחר שהצדדים העלו טענותיהם, קיבל בית משפט קמא את טענת המשיב והורה על ביטול כתב האישום מבלי לזכותו. מכאן הערעור.



6. בטרם אסקור את נימוקי הערעור אביא להלן בקצרה את עיקרי החלטת בית משפט קמא.

7. בית משפט קמא סקר את טענות המשיב ובכלל זאת טענתו, לפיה לשון צו ההריסה מורה כי אם לא יהרוס המשיב את המבנה מושא הצו, **"תהרוס את המבנה הועדה המקומית לתכנון ובניה תוך 30 ימים נוספים תוך חיוב הנאשם בהוצאות ההריסה"**, ומשכך אין המשיב חייב לבצע הצו בחלוף אותם 12 חודשים והאחריות לביצועו חלה על הועדה המקומית. משמע, לטענת המשיב הועדה היא שלא מילאה את תפקידה ולמרות זאת בחרה להגיש כתב אישום כנגד המשיב. בית המשפט קמא סקר את טענת המשיב, כי חלפו שנים רבות מאז שהוצא צו ההריסה, וכי לאור העובדה שלא היה מיוצג סבר הוא כי הוא סיים את חובתו לקיים את צו ההריסה.

8. בית משפט קמא סקר אף את עמדת המערערת ולפיה הגם שהוועדה קיבלה את "האפשרות להרוס" החובה לביצוע צו ההריסה נשארת מוטלת על הנאשם, וכי מדובר בטענות שהעלה המערער לראשונה במסגרת ההליך בפני בית משפט קמא ולא הועלו בשנת 2006 כאשר הוגש כנגדו כתב האישום הראשון. בית משפט קמא אף סקר את טענות המערערת, כי אין מדובר במקרה הלוקה בשיהוי, שהרי, שני כתבי אישום הוגשו כנגד המשיב וכי המערערת **"באה לקראת המשיב בזה שהתמהמה מהגשת כתב האישום"**.

9. בית משפט קמא קיבל את טענת המשיב להגנה מן הצדק והורה על ביטול כתב האישום ללא זיכוי המשיב. בית משפט קמא פתח את הנמקתו בכך שאין חולק כי המשיב טרם מילא אחר אותו צו הריסה שניתן בגזר הדין המקורי מיום 30.5.00. בית משפט קמא מצא כי הליכי המניעות והשיהוי חלים אף על צווי הריסה שיפוטיים לאור האינטרס הציבורי בביצוע צווים אלה, ומצא כי חלוף הזמן מאז הוצא צו ההריסה (בשנת 2000) ומאז הוגש כתב האישום הראשון בשנת 2005, מהווה פגם המביא לפגיעה בתחושת הצדק, כאשר בית המשפט מפנה לפסיקת בית המשפט העליון שעסקה בהשתהות בהגשת כתבי אישום. בית משפט קמא מצא, כי המערערת לא הסבירה שיהוי שנמשך 13 שנים שבהן ישבה היא בחוסר מעש ולא הסבירה התנהלותה כאשר לא נקטה בכל פעולה מאז 2012 - המועד שבו גילתה כי המשיב ממשיך להפר את הצו השיפוטי כפי שעולה מעובדות כתב האישום.

10. בית משפט קמא היה מודע לעובדה, כי מדובר בעבירה נמשכת שאינה מתיישנת ומשכך מצא הוא, כי באיזון הראוי יש לבטל כתב האישום ללא זיכוי המשיב כך שלא יכשיר את עבירת הפרת הצו השיפוטי. בית משפט קמא התרשם כי הגשת כתב האישום בשנת 2018 לא נועדה להטיב עם המשיב וכי הגשת כתב האישום מקורה בכך שהמערערת גילתה כי לא פעלה מאז 2012 ככל הנראה **"משום שהדבר נשכח או נזנח בשל סדרי עדיפויות אחרים"**.

11. בהודעת ערעור מפורטת משיגה המערערת על החלטת בית משפט קמא והיא סבורה כי בית משפט קמא נתפס לשגגה הדורשת תיקון. ראשית, טענה המערערת כי לא ניתן לקבל פרשנות לה טען המשיב,



ולפיה חובת ביצוע צו ההריסה עברה מן המשיב אל המערערת שכן, צווי הריסה מוטלים על הנאשם ועליו בלבד, כאשר רשאי בית המשפט, ככל שהנאשם לא יקיים אחר הצו, לאפשר לוועדה לבצע צו הריסה.

12. עוד טענה המערערת, כי אפילו ימצא בית המשפט כי הרשויות לא פעלו ביעילות מספקת, בוודאי שאין המדובר בהתנהגות המתעמרת במשיב ועל כן אין אנו נכנסים בד' אמותיו של מקרה שבו נפגעה תחושת הצדק בשל הליך משפטי שאינו הוגן. הדברים מקבילים משנה תוקף מקום בו מדובר בעבירה נמשכת. המערערים סבורים כי הגם שבית משפט קמא לא זיכה את המשיב, עלול האינטרס הציבורי, לו תישאר החלטת בית משפט קמא על כנה, להיפגע. נטען, כי היעדר אכיפה יעילה אינה אמורה להצמיח תועלת לעברין אשר ממשיך ליהנות מפרי עבירתו.

13. בדיון חידדה המערערת את טענותיה והגישה לעיוני תמונות הבנייה הבלתי חוקית. מאידך, טען ב"כ המשיב כי לא נפלה כל שגגה בהחלטת בית משפט קמא, והוא הפנה להחלטה דומה שניתנה על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה, עליה לא ערערה המערערת. הדבר מבליט לגישתו את הדרך שבה מתנהלת המערערת כאשר היא פועלת לערער על ההחלטה מושא הערעור ולא ערערה על החלטה דומה שניתנה בעניינם של נאשמים אחרים.

הכרעה:

14. לאחר שעיניתי בהודעת הערעור ושמעתי טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להתקבל.

15. המערערת טוענת, כי יש לדחות את טענת המשיב, כי ביצוע צו ההריסה אינו חל עליו יותר כי אם על המערערת. הגם שבית המשפט לא דחה טענה זו באופן מפורש, נראה, כי הוא דחה אותה במשתמע כאשר הבהיר בסיפא להחלטתו, כי החלטתו אינה פוטרת את המשיב מהסדרת הבנייה או מהריסתה וכי המשך המצב הקיים מהווה עבירה על פי החוק. משמע, בית משפט קמא דחה טענת המערערת כי עפ"י גזר הדין אין הוא חייב לבצע צו ההריסה בחלוף 12 חודשים מן היום שניתן. על הכרעה זו של בית משפט קמא (שקבלתה היתה מביאה לזיכויו המוחלט של המשיב) לא הוגש ערעור מטעם המשיב ומשכך אין מקום להתערב בה. יחד עם זאת מצאתי להתעכב קמעה על טענתו של המשיב.

16. נביא להלן את לשון צו ההריסה כפי שניתן בצו ההריסה המקורי:

" אני מחייב את הנאשם להרוס את המבנה נשוא האישום, במצבו ביום ההריסה, בתוך 12 חודשים מהיום- זולת אם יהיה לו היתר כדין. אם לא יהרוס כאמור- תהרוס המבנה הועדה



המקומית לתכנון ובנייה חדרה תוך 30 יום נוספים תוך 30 ימים נוספים תוך חיוב הנאשם בהוצאות ההריסה.

17. הצו קובע אפוא, כי המשיב הוא אשר יבצע את הצו. אם לא יבצע את הצו "תהרוס המבנה הועדה המקומית חדרה". סעיף 205 לחוק התכנון והבנייה (בנוסחו לפני תיקון 116) קובע:

" הורשע אדם על עבירה לפי סעיף 204, רשאי בית המשפט, בשעת גזר הדין -

(1) לצוות שהבנין או אותו חלק ממנו שנבנו ללא היתר או בסטיה מהיתר או מתכנית ייהרס, יפורק או יסולק על ידי הנשפט או על ידי הועדה המקומית, אם ביקשו על כך הועדה המקומית או היועץ המשפטי לממשלה או נציגו, ולחייב את הנשפט בהוצאות הביצוע;

(ההדגשה אינה במקור- נ.ג.)

ואילו סעיף 207 א' (שהוסף במסגרת תיקון מס' 11 לחוק (ס"ח תש"ם, מס' 955 מיום 9.1.1980 עמ' 42) קובע בזו הלשון

(א) הטיל בית משפט על הועדה המקומית לבצע צו לפי סעיף 205(1) או (2) תבצע אותו הועדה תוך המועד שנקבע בו

.

.

(ג) עברו שלושה חדשים מהמועד שנקבע לביצוע צו כאמור בסעיף קטן (א) והוא לא בוצע, יפנו הועדה המקומית, הועדה המחוזית או היועץ המשפטי לממשלה או נציגו אל בית המשפט ויבקשו שיצווה כי ביצוע הצו יוטל על הנשפט במקום על הועדה המקומית; פניה של אחת הרשויות האמורות משחררת את השאר מחיובן"

18. משמע, סעיף 205 מאפשר הטלת צו על הנשפט או על הועדה וככל שיטל על הועדה דרוש אקט שיפוטי "להחזיר" את חובת ביצוע הצו על הנשפט. הדבר נלמד מדברי הסבר להצעת החוק "החוק גם יאפשר לוועדה המחוזית או ליועץ המשפטי לממשלה, באותם מקרים שהוועדה המקומית נמנעת מלבצע את צו ההריסה שבית המשפט הטיל עליה, להטיל חובת ההריסה על בעל המבנה, ואם הוא לא יבצע את הצו בזמן הנקוב, ישלח אותו בית המשפט למאסר עד להבטחת ביצוע הצו" (ה"ח 1409, כ"ח בתמוז התשל"ט, עמ' 230).



19. בענייננו, הצו עצמו הטיל ביצוע ההריסה על הנשפט אולם בחלוף 12 חודשים לכאורה עוברת חובת ביצוע הצו על הועדה וכלשון הצו " **אם לא יהרוס כאמור- תהרוס המבנה הועדה המקומית** ". לכאורה, העברת הצו לוועדה אינה יכולה להתפרש כהעברה זמנית כטענת הועדה, מאידך קיימת בפסיקת בית המשפט המחוזי דיעה אחרת, אשר מפרשת את העברת הסמכות לוועדה המקומית במסגרת גזר הדין כ"רשות" (ראו לדוגמא לעניין זה ע"פ (מחוזי חיפה) 1483/04 **סעיד נאיף אבו שרקיה נ' ועדה מחוזית לתכנון ובנייה** (ניתן ביום 16.12.2004). שאלה זו, אם העברת הסמכות לוועדה פוטרת את הנשפט מביצוע הצו כל עוד לא פעלה הועדה לפי הוראות סעיף 207א, ככל שדעתי משגת, טרם הוכרעה סופית בפסיקת בית המשפט העליון. לעניין זה ראו האמור בע"פ 739/99 **עויסאת נ' מ"י** (22.2.00) שהותיר סוגיה זו בצריך עיון:

"**בצוע צו ההריסה הוטל על המבקש והוא הפר אותו. הקביעה לפיה תבצע הועדה המקומית את הצו לאחר שיחלוף המועד לביצועו על ידי המבקש, אין בה כדי לפגוע כהוא זה בעובדה שהמבקש הפר את הצו באותה תקופה בה היה עליו לבצעו. השאלה אם החובה ממשיכה לחול עליו בתום המועד או שהיא מותלית לנוכח הקביעה שאז על הועדה לבצעו, הוכרעה על ידי בית המשפט המחוזי, אלא שאין עלי להידרש לה, שכן, די בכך שהמבקש הפר את הצו במהלך התקופה בה היה זה מחובתו למלא אחריו ובטרם תוכל הועדה לסלק את המפגע".ו**

(ההדגשה אינה במקור- נ.ג.)

20. מכל מקום, בית המשפט דחה את טענת המשיב, והמשיב לא הגיש ערעור על קביעה זו למרות שהיתה שמורה לו הזכות לעשות כן מאחר קבלת הטענה היתה מביאה לביטול כתב האישום על ידי זיכוי המשיב. לפיכך, החלטתי בנסיבותיו המיוחדות של התיק שלפניי שלא להתערב בקביעתו של בית משפט קמא, כאמור לנוכח אי הגשת ערעור על קביעה זו ובמיוחד לנוכח הרשעת המשיב בעבירת הפרת צו שיפוטי בשנת 2005 לאחר שהמשיב עצמו לא העלה כל טענה, לפיה אין הוא חייב עוד לבצע את הצו. אדרבא, המשיב הודה בעובדות כתב האישום לפיה הוא הפר את הצו השיפוטי ומכאן יש להניח כי הוא ידע על חובתו לקיים את הצו עוד בשנת 2005.

21. מכאן למחלוקת העיקרית בין הצדדים; האם ניתן להעלות טענת שיהוי באכיפה, מקום שמדובר בהפרת צו שיפוטי- המהווה עבירה נמשכת. לטענת המערערת לא ניתן לקבל טענת הגנה מן הצדק, כאשר העבירה היא עבירה נמשכת, רק משום שהרשויות לא פעלו ביעילות מספקת והמערערת מפנה לע"פ (מרכז) 17137-09-16 **שרון שי פסולת ושירותי איכות הסביבה נ' מדינת ישראל** (14.2.2017).

22. עבירת הפרת צו שיפוטי היא עבירה נמשכת, (רע"פ 1168/15 **מסאעדה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.5.2016); רע"פ 1192/04 **נאיף נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.3.2007). עוד נקבע בפסיקת בית המשפט העליון לגבי עבירה נמשכת כי הטעמים העומדים בבסיס ההתיישנות במשפט הפלילי, אינם מתקיימים בעבירות אלה כל עוד העבירה ממשיכה להתקיים (ע"פ 4745/97 **בוני הבירה בע"מ ואח'**



נ' מדינת ישראל פ"ד נ"ב (3), 766 ; כן ראו רע"פ 1553/15 ח'ליל דיר עיסא נ' הועדה המקומית לתכנון ובנייה "השומרון" (ניתן ביום 31.10.2017).

השתתפות באכיפה מול אינטרסים מוגנים של הפרט:

23. ככלל, דיני השיהוי חלים על הרשות המנהלית. התנהלות הרשות עלולה, בנסיבות מסוימות, ליצור אינטרסים מוגנים או הסתמכות אצל הפרט. נקבע כי " **אם הרשות המוסמכת משתתפת בהפעלת הסמכות, עשוי בית המשפט לחייב אותה להפעיל את הסמכות במהירות הראויה או, לחלופין, תוך פרק זמן מסוים. אם הרשות משתתפת באופן קיצוני, עשוי בית המשפט לקבוע כי השיהוי עולה כדי הזנחה והזנחה כזאת יש בה כדי למנוע את הפעלת הסמכות**" (בג"ץ 1153/93 טרייד ס.א חברה זרה נ' הועדה המקומית לתכנון ובנייה, הרצליה פ"ד מ"ח (2), 622).

24. בנוסף, כבר נפסק כי קבלת טענת השתתפות הרשות מלהפעיל סמכותה היא מלאכת איזון בין האינטרס של הפרט אל מול האינטרסים הציבוריים שיש בביצוע המעשה המנהלי של הרשות. ככל שהאינטרס הציבורי חשוב, הרי גם במקרה של שיהוי עשוי האינטרס הפרטי לסגת. " **במסגרת הביקורת השיפוטית שאנו מפעילים על הרשות המינהלית נבחן בין היתר את דרכי פעולתה, את הימנעותה מלקיים את חובותיה במהירות הראויה ואת התוצאה המתחייבת מהימנעות זו. כך למשל נבחן, האם יצרה התנהגות הרשות מצג כלפי הפרט, האם הקימה התנהגותה אינטרס הסתמכות, והאם אינטרס זה ראוי הוא להגנה בעומדו אל מול אינטרסים אחרים של הציבור ובהם האינטרס של שמירת החוק, כך בדרך כלל**" (רע"פ 1520/01 שוויצר נ' יושב ראש הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה פ"ד נ"ו (3), 595 (להלן: "עניין שוויצר").

25. משמעות הדברים היא, כי החלטה מנהלית שננקטה באיחור עלולה להביא, בנסיבות מסוימות, להקמת אינטרסים מוגנים אצל הפרט. הפסיקה הפרידה היטב בין הפעלת סמכות אכיפה לבין הפעלת סמכות אחרת, קבע בית המשפט העליון לגבי סמכות אכיפה בעניין שוויצר הנ"ל שבו נדחתה טענת המערערים לביטול צווים שיפוטיים לפי סעיף 239 לחוק בגין השתתפות הרשות שהקימה לטענת המערערים אינטרס מוגן בשל הסתמכותם של התנגות הרשות:

"**אולם כאשר הפעולה המינהלית שאותה אנו בוחנים נוגעת לאכיפת החוק, ההשתתפות בהפעלת אמצעי האכיפה כשלעצמה לא תיצור מניעות כלפי הרשות האוכפת אלא במקרים קיצוניים ויוצאי-דופן. רשות החייבת לבצע פעולות על-פי דין, ובייחוד רשות הממונה על אכיפת חוק, אינה יכולה להשתחרר מחובתה עקב העובדה שלא נקטה אמצעים למילוי החובה במועד. מכל מקום, בדרך-כלל, בנסיבות של אי-חוקיות, ובייחוד כאשר אי-החוקיות ברורה ומובהקת, הימנעותה של הרשות מלפעול אין די בה כדי לבסס אינטרס מוגן של הפרט כנגדה**" (ההדגשה אינה במקור- נ.ג').



26. על אותה עמדה חזר בית המשפט העליון בהזדמנויות שונות; כך לדוגמא קבע השופט שוהם כי **"ההשתהות אינה בגדר אירוע חריג אשר מצדיק התעלמות מהאינטרס הציבורי, לאכיפה ומיצוי הדין עם עברייני בנייה. נזכיר בהקשר זה כי בתי המשפט מצווים ליתן את ידם למאבק בתחום התכנון והבנייה"** (רע"פ 707/17 ציפורה נבון נ' מדינת ישראל (19.3.2017), ראו גם רע"פ 2463/09 זיו שוורצמן נ' הועדה המקומית לתכנון ובנייה חוף הכרמל (8.9.2009) ; עפ"א (חי) 23488-07-16 מדינת ישראל נ' שמעון עמר (16.10.2016); עמ"א 14686-01-12 (חי) הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה נ' טוויל (16.6.2014); עפ"א (חי) 23488-07-16 מדינת ישראל נ' שמעון עמר (16.10.2016).

27. עיון בפסיקת הערכאות הדיוניות מעלה כי בחלק מן ההחלטות נתקבלה טענת נאשמים אשר טענו כי כתב אישום בגין הפרת צו שיפוטי הוגש בשיהוי ניכר (לדוגמא ראו תו"ב (חד') 45938-09-15 **ועדה מקומית לתכנון ובנייה חדרה נ' יעקב קרול** (20.8.2017); תו"ב (חד') 20034-08-14 **הועדה המקומית לתכנון ובנייה שומרון נ' פאדל מראענה** (4.5.2016) שבה התקבלה הטענה מבלי לבטל כתב האישום כי אם ע"י מתן הוראה לתיקונו באופן שתקופת ההפרה תהיה קטנה מזו שנטענה בכתב האישום); מאידך מצאנו החלטות שבהן נדחתה הטענה, אף שתקופת השיהוי עלתה בהרבה על המקרה שנידון בפניי (ראו לדוגמא תו"ב 68340-12-15 **ועדה מקומית לתכנון ובנייה רחובות נ' אליהו פרץ** (25.9.2019), שבו נדחתה טענת הגנה מן הצדק לביטול כתב אישום שהוגש בשנת 2015 בגין הפרת צו שיפוטי משנת 1992). ראוי להפנות להחלטת בית המשפט המחוזי בעפ"א (ת"א) דוד **לוינ' עיריית תל אביב** (ניתן ביום 2.7.2002) בו נדחתה טענת הגנה מן הצדק לגבי כתב אישום שהוגש בגין הפרת צו שיפוטי בחלוף תשע שנים מיום מתן הצו וכאשר הנאשם קיבל את ההיתר המיוחל סמוך למתן גזר דינו. באותו פסק דין הסתייג בית המשפט (בדעת רוב) מהחלטת טענת הגנה מן הצדק על עבירת הפרת צו שיפוטי.

28. בטרם נכריע במחלוקת בין הצדדים ראוי לחדד את האינטרס הציבורי בכיבוד צווים שיפוטניים: קיים אינטרס ציבורי בכיבוד צווים שיפוטניים ופסקי דין של בתי המשפט. מדובר באינטרס הנגזר מעקרון שלטון החוק. חלוף הזמן אינו מבטל קיומו של צו שיפוטי ואף אינו מכהה את החובה לקיימו. משכך, כפי שהבהרנו לעיל, מהווה הפרת צו שיפוטי עבירה נמשכת והחובה לקיים את הצו אינה "פוחתת" עם הזמן.

29. לשיטתי, השתהות באכיפה (בהגשת כתב אישום) עלולה להקים בנסיבות מסויימות וחריגות טענת הגנה מן הצדק המצדיקה ביטול כתב האישום. לטעמי, הנימוקים המצדיקים ביטול כתב האישום הם המקרים שבהם השיהוי עלול לגרום לנאשם להתנהל בחוסר ודאות או מקום ששיהוי מן הסוג הנדון גורם לנאשם נזק ראיתי ועלול לפגוע בהגנתו (ראו לדוגמא 6922/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 01.02.2010). טול לדוגמא מקרה שבו הנאשם טען כי בתקופה מסויימת מאז שניתן צו שיפוטי עתיק יומין הוא לא הפר אותו וחזר להפר אותו רק לאחרונה. במקרה זה עלולה הגשת כתב אישום באיחור ניכר להביא לביטול כתב האישום בגין עבירת הפרת צו שיפוטי במידה וחלוף השנים יקשה על הנאשם



לנהל הגנתו כראוי. נראה, כי במקרה זה תקום טענת הגנה מן הצדק. מקרה אחר הוא השתהות למשך זמן ממושך והתנהלות מצד הרשות שיש בה כדי להקים אינטרס הסתמכות אצל הנאשם או מקרה שחלפו שנים רבות עד כי יש להניח כי הפעלת הסמכות להגיש כתב אישום בגין אותה הפרה תפגע בתחושת הצדק.

30. בנסיבות רגילות ספק אם חלוף הזמן לבדו יכול להקים אינטרס הסתמכות. נאשם אינו יכול לסמוך כי כל צו שיפוטי אינו תקף רק משום שהרשות לא פעלה להגשת כתב אישום כנגד הנשפט בגין הפרת צו שיפוטי. מי שניתן כנגדו צו חייב לקיימו. צו שיפוטי מבוטל על ידי צו שיפוטי אחר ואי עמידת הרשות על קיום הצו אינו אמור לפטור את הנאשם מקיומו. חלוף הזמן אינו מכהה את תוקפו של צו שיפוטי ואינו מכהה מחובתו של מי שהצו הופנה כלפיו לקיימו. לפיכך, טענה כי השתהות בהגשת כתב אישום בגין עבירת הפרת צו **לבדה** מבלי שהצטרפו אליה נסיבות נוספות מן הסוג עליהם עמדנו לעיל, אינה מקימה הסתמכות שהמדינה ויתרה על קיום הצו.

מן הכלל אל הפרט:

31. מסכים אני עם קביעת בית המשפט כי התנהלות המאשימה במקרה דנן היא התנהלות שלוקה ברשלנות. ללא כל הסבר המניח את הדעת הרשות לא פעלה לבצע את הצו בעצמה. ועוד, הרשות לא פעלה להגשת כתב אישום לאחר שהמשיב הורשע בעבירת הפרת צו שיפוטי בשנת 2006 אף שגילתה דבר ביצוע העבירה בשנת 2012. בנסיבות רגילות התרשלות זו אינה מצדיקה ביטול כתב האישום. איני סבור כי יש בהתנהלות זו כדי לפגוע בתחושת הצדק, ובכל מקרה לאור חשיבות האינטרס הציבורי שבקיום צווים שיפוטניים ולאור ההלכה הפסוקה לפיה השתהות באכיפה אינה משולה להשתהות בהפעלת סמכות מנהלית אחרת, מצאתי כי בנסיבות העניין ולאור חשיבות ביצוע צווים שיפוטניים, ומאחר והמשיב לא הוכיח פגיעה בהגנתו (והוא יוכל לעשות כן ככל שיטען זאת) יש לקבל את הערעור ולבטל החלטתו של בית משפט קמא.

32. נראה, כי לנוכח העובדה כי עסקינן בעבירת הפרת צו שיפוטי, ראוי כי התנהלות המשיבה תמצא ביטוי משמעותי בגזר דינו של בית המשפט, ככל שיורשע המשיב בדיון.

33. לפיכך, הערעור מתקבל. החלטת בית משפט קמא תבוטל במובן שטענתו כי חלוף הזמן לבד הקים אצלו טענת הסתמכות ומשכך יש לבטל את כתב האישום- נדחית. העניין יוחזר לבית המשפט לעניינים מקומיים על מנת לקיים הקראת כתב האישום מחדש.

ניתן היום, כ"ב שבט תש"פ, 17 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.